

Volt egyszer egy ajtó

Közönséges ajtó volt, falban lakó, zárkózott, de ha valaki ki akarta nyitni, rögvest rádöbbsent, hogy ez a közönségesnek látszó ajtó igencsak különleges! Ez aztán nem enged be szíre-szóra, rugdosásra, de még kopogásra se, kérlelésre se, de nem ám! Őrizte az őrizendőt. Próbálták kinyitni buzogánnyal, varázsszóval, álkulccsal, de meg se nyekkent, állt zárkózottan, mert ez volt a dolga. Egyszer aztán a király, aki országán még csak-csak, de kíváncsiságán nem tudott uralkodni, odavezényelte hadseregét, hogy ha törik, ha szakad, benéz az ajtó mögé. Már sercegett az ágyúkanóc, feszültek az íjak, a katonák várták a parancsot a támadásra, pusztításra, rombolásra, amikor váratlan dolog történt. Vidám, különös népség vonult át a katonás sorok között, mit sem törődve az összevont

szemöldökökkel, sercegő kanócokkal, feszülő íjak fenyegető zizgásával, mentek egyenest az ajtó felé. *Kérlek szépen, engem tegnap háromszor tapsoltak vissza, mondta egy faorrú legény, háromszor! Az semmi, kuncogott egy aranyhajú lány, én éjszakánként szerelmesleveleket kapok, annyi a hódolóm, de annyi! Én meg, toldotta meg egy fekete hajú, fehér bőrű szépség, mondom, én meg folyton életviteltanácsokat kapok, hogy, hallod, ne fogadj el fésűt, ne egyél almát, meg ilyenek! Arrébb vinné a puskája csövét, kérem, szólt a negyedik, egy nagyszakállú öreg, nem férek el, köszönöm. Így beszélgettek egészen az ajtóig, ami magától kinyílt, a vidám társaság pedig eltűnt a sötétben. Bentről gyerekzsivaj, nevetés hangjai.*

Az utolsó fickó, egy kajla sapkás törpe ujját a szája elé téve visszafordult: *Ez itt egy titkos ajtó, itt bizony be nem jöhet senki! Se ti, se a puszagolyók, nyílvesszők, ágyúrepeszek! Haragos tekintetek, savanyú rosszkedvetek meg aztán pláne ki van zárva! De ha megkerülitek a falat, ott van egy másik ajtó, az van fölé írva, hogy: BÁBSZÍNHÁZ. Ott bemehettek, és megleshetitek a titkokat. De most csendet kérünk, kezdődik az előadás!* És az ajtó ismét bezárult, a király pedig így szólt: *Katonák, fegyvert zsebre, mosolyt igazít! Lépés indul, épület megkerül! Ezt megnézzük magunknak mi is!* Megnézték. És nézik azóta is mosolyt igazítva, fegyvert zsebbe rejtve, ámulva-bámulva a csodát.

SZABÓ ATTILA